

ע"פ 7488/14 - אלאסד שיהאבאלדין נגד מדינת ישראל, משפחת המנוח רביע אבו עמר ז"ל, מאג'ד אבו עאמר

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7488/14

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט א' שהם

המערער:
אלאסד שיהאבאלדין

נ ג ד

המשיבים:
1. מדינת ישראל
2. משפחת המנוח רביע אבו עמר ז"ל
3. מאג'ד אבו עאמר

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-
שבע מיום 23.09.2014 בתפ"ח 35646-03-11 שניתן
על ידי כבוד סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ והשופטים א' ואגו
ו-י' צלקובניק

תאריכי הישיבות:
י"ד באדר ב' תשע"ו (24.3.16)
כ"ח בסיון תשע"ו (4.7.16)

בשם המערער:
עו"ד דוד יפתח

בשם המשיבים:
בשם שירות המבחן למבוגרים:
עו"ד אושרה פטל-רוזנברג
הגב' ברכה וייס
פסק-דין
השופט י' דנציגר:

בתיק שלפנינו התקיים דיון ראשון ביום 24.3.2016. בדיון עצמו ובסמוך לאחריו, הגיש המערער בקשות שונות, שעניינן, בין היתר: בקשה לעיון בחומר חסוי, אשר נדחתה על ידינו בפסק-דין חלקי שניתן ביום 29.3.2016; ושתי בקשות, אשר התקבלו על ידינו: ראשית, בהחלטה מיום 27.3.2016 התקבלה הבקשה למסירת פרטי המשקל והגובה של המנוח זייד אלאסד, כפי שהם עולים מהבדיקה הפתולוגית שנערכה לאחר מותו. ושנית, בהחלטה מיום 24.3.2016 התקבלה הבקשה לבדיקת ממצאי DNA על קליע שנמצא בסמוך לזירת העבירה (להלן: הקליע), על מנת לבחון האם מקורו במשיב 3. ביום 1.4.2016 הוגשה חוות דעת מומחה מטעם המחלקה לזיהוי פלילי במשטרת ישראל – שנכתבה על ידי פקד נפתלי עינות – בה נשלל המשיב 3 מלהיות אחד התורמים לתערובת ה-DNA שנמצאה על הקליע.

ביום 6.4.2016, הודיע המערער על הימצאותו של רובה, שנטען כי באמצעותו נורה המשיב 3, וביקש להגישו כראיה חדשה. זאת, על מנת שניתן יהיה לבצע בו בדיקות מעבדה, מהן ניתן יהיה ללמוד אם נורו ממנו הקליע וכן תרמיל שנמסר לשוטר שהגיע לזירת העבירה על ידי ילדים (להלן: התרמיל). ביום 3.5.2016 נעתרנו לבקשה זו, על אף חריגותה. זאת ועוד, ביום 31.5.2016 הורנו כי יתאפשר למומחה מטעם המערער "לראות במעבדת המז"פ את התרמיל והקליע (פ4 ו-פ5 בהתאמה), ולהשוותם לקליעים שנורו על ידי מז"פ מהרובה ולתרמיליהם". לא זו אף זו, ביום 16.6.2016 אף נעתרנו לבקשתו של המערער – לפנים משורת הדין – לאפשר לנציג נוסף מטעמו לבצע בדיקת השוואה נוספת במעבדת הנשק של המז"פ, באמצעות ציוד המעבדה.

מחוות הדעת של מומחה המז"פ – רפ"ק אבי קופמן – עולה כי אין יכולת לקבוע אם הרובה ירה את הקליע והתרמיל, כיוון שאיכות הסימנים הנמצאים עליהם לא מאפשרת זאת (סע' 3 לחוות הדעת מיום 23.5.2016). מחוות הדעת של המומחה השני מטעם המערער – מר ליאור נדיבי – עולה כי התרמיל והקליע נורו מהרובה (סע' א'-ב' לחוות הדעת מיום 23.6.2016). זאת, נוכח סימני השוואה ייחודיים נטענים בין התרמיל לבין שני תרמילים שנורו מהרובה (נ4 ו-נ6); וסימני השוואה ייחודיים נטענים בין הקליע לבין שני קליעים שנורו מהרובה (נ13 ו-נ16) (סע' 1-2 לחוות הדעת).

כפועל יוצא מהענותנו לבקשותיו של המערער – כמפורט לעיל – הגיש המערער הודעות בכתב ובהן פירט את טענותיו ובעקבות כך הוגשו תגובות מטעם המשיבה 1 ותגובות לתגובות מטעם המערער, בהן פורטו טענותיהם של הצדדים בדבר הקשר שבין הסוגיות הראייתיות שנבחנו לבין הרשעתו של המערער במיוחס לו בכתב האישום. בקצירת האומר, טען המערער כי יש לאמץ את חוות הדעת שהוגשה מטעמו, ולקבוע כי הירי כלפי המשיב 3 בוצע באמצעות הרובה, ולא על ידי אקדח. מכיוון שהן המערער (בהודאתו) והן המשיב 3 (בעדותו) מסרו כי הירי בוצע באמצעות אקדח, יש בקביעה זו, כך טען המערער, כדי להצדיק את זיכויו. מנגד, טענה המשיבה 1 כי יש להעדיף את חוות הדעת של מומחה המז"פ, וכי אף בהנחה שהייתה נמצאת התאמה חיובית בין התרמיל והקליע לבין הרובה, לא היה בכך די כדי לשנות מהכרעת הדין. זאת, בין היתר, כיוון שלא היה בכך כדי להוכיח שהקליע נורה בזמן האירוע; וכן לא היה בכך כדי לסתור את עדותו של המשיב 3, לפיה הוא נורה מטווח אפס באמצעות אקדח.

ביום 4.7.2016 קיימנו דיון המשך בתיק, בו שמענו טיעונים משלימים של באי-כוח הצדדים. בתום הדיון, ולאחר התייעצות שאותה קיימנו, העלנו לפני בא-כוח המערער הצעה לפיה "המערער יחזור בו מערעורו על הכרעת הדין ואנו נפחית הפחתה ממשית מרכיב עונש המאסר בגין העבירות של ניסיון לרצח וגרימת חבלה חמורה בנסיבות חמורות (שעונשן היה 12 שנות מאסר במצטבר לעונש של מאסר עולם שהושת על המערער)" (נוסח החלטתנו מאותו היום).

לאחר התייעצויות שקיים בא-כוח המערער עם המערער ועם בני משפחתו, הודיענו ביום 21.7.2016 כי המערער מקבל את הצעתנו כאמור, וחוזר בו מהערעור על הכרעת הדין. לצד זאת, עתר המערער לכך כי כל 12 שנות המאסר שהוטלו עליו ירוצו בחופף, ולא במצטבר, למאסר העולם שהוטל עליו. זאת, בין היתר, בשל כך שהוא לא היה היורה שגרם למותו של המנוח ובהתחשב בכך שהוא חזר בו מכפירתו והודה בעבירות המיוחסות לו. כמו כן, עתר המערער לכך שעונש המאסר יימנה מיום מעצרו בתיק זה, דהיינו, מיום 20.2.2011, ולא כפי שנקבע בגזר דינו של בית המשפט המחוזי: כי מאסרו יחל עם סיום ריצוי מאסר בן שנה שהושת עליו בת"פ 29651-10-10, אותו ריצה המערער החל מיום

10.10.2010.

לא בלי התלבטות, ובשים לב לטיעוניו של בא-כוח המערער, החלטנו להורות כי שתיים וחצי שנות מאסר - מתוך 12 השנים שהוטלו על המערער - תרוצינה במצטבר למאסר העולם שהושת עליו, ואילו היתרה - תשע וחצי שנות מאסר - תרוצינה בחופף לעונש מאסר העולם שהושת עליו.

לא ראינו מקום לקבל את בקשת המערער ולהורות כי עונש מאסר העולם ירוצה החל מיום 20.2.2011.

ניתן היום, כ"א בתמוז התשע"ו (27.7.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
